

KO SPRVA NEPREDSTAVLJIVO POSTANE DEL NAŠEGA ŽIVLJENJA

Koronavirus nam je vsem obrnil način življenja in dela na glavo. Nekateri so se z njim spopadali tako, drugi drugače, mojo izkušnjo pa lahko spoznate kar tukaj.

Moram priznati, da sem bila sprva kar vesela, da bom 14 dni doma. Mislila sem, da delo na daljavo ne bo prav nič naporno, kar je sprva že držalo. Morala sem se navaditi na oddajanje nalog preko različnih načinov na računalniku, a mi to kmalu ni več predstavljalo težav. Prva dva tedna sta se podaljšala v tri, nato štiri in pet tednov. Z vsakim tednom se je nabralo več nalog in bolj natančno delo, spoznala sem, da kar lahko narediš danes, ne prelagaj na jutri. Pomembno je bilo, da je moje delo potekalo organizirano in da sem si čas razporedila. Seveda je bilo veliko lažje, saj sem lahko spala skoraj štiri ure dlje kot po navadi in vseeno opravila delo. Najbolj od vsega sem pogrešala skupna druženja s sošolci in konec koncev tudi profesorje ter njihovo razlago. Če tega ne bi doživela, verjetno nikoli ne bi razmišljala o tem, da pogrešam sedenje v šolskih klopeh. Na nek način je bilo lažje delati od doma, ker sem si pouk organizirala sama in pridobila ocene brez tolikšnega pritiska, a vseeno s trudom.

Z mano sta bila doma tudi moj brat in sestra, ki obiskujeta 6. razred osnovne šole. Všeč mi je bilo, da smo popoldneve preživljali skupaj, da sem jima lahko pomagala pri nalogah, kar je v današnjem času, predvsem pa v času šole veliko težje. Vsi smo zaposleni tudi s treningom, česar v času karantene ni bilo, zato smo našli čas zase in družino.

Bili so dnevi, ko nisem bila pri volji, dnevi, ko sploh nisem imela dela, in pa tudi dnevi, ko sem za šolo delala cel dan. Res je, da je bila ta izkušnja popolnoma nepričakovana in smo se vanjo tako dijaki kot profesorji podali tako rekoč nepripravljeni, a smo s skupnimi močmi in spodbujanjem zmogli. Verjamem, da če se situacija ponovi, bi o novem dogajanju pisala s popolnoma drugačnega vidika kot danes, z več izkušnjami. Spoznala sem, da kakorkoli bo nanoslo, da ni nemogoče in da zmorem, a vseeno upam in si želim, da ostanemo kar v šolskih klopeh.

Nina Črep, PV2